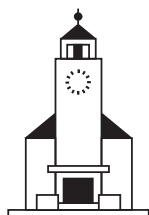

Ač byly dveře zavřeny... (Jan 20,26)

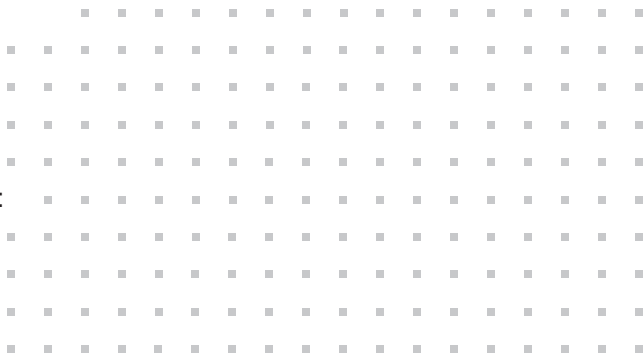
**FARNÍ SBOR
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 59

Osmého dne potom
byli učedníci opět uvnitř
a Tomáš s nimi.
Ač byly dveře zavřeny,
Ježíš přišel, postavil se a řekl:
„Pokoj vám.“
(Jan 20,26)

UVODNÍK – SBOROVÉMU SPOLEČENSTVÍ . . . .

Milé sestry, milí bratři, milé děti, milí přátelé, všechno je jinak. Běžné věci neběží jako dřív. Jsme vykolejeni z normálu. Jsme v mnoha ohledech omezeni. Ale nepříjemná omezení podněcují tvořivost. A je o čem přemýšlet.

Třeba o našem sborovém společenství. Co to vlastně je, co to znamená? Jak jsme spojeni, jak se k sobě navzájem vztahujeme?

Nescházíme se, nevidáme se tváří v tvář. Mnozí postrádáme přímý kontakt, stisk ruky, pohled do očí, sdílení chleba a kalicha v jednom kruhu. Nekonají se nedělní bohoslužby ani žádná setkání v týdnu. A přece se život nezastavil. Někteří šíjí roušky, rozvázejí je, někteří rozvázejí kázání, telefonujeme si, píšeme, konají se videokonference. Někteří pomáhají seniorům s nákupy, s dopravou k lékaři, mládež pomáhá rodičům se školními dětmi. Oceňujeme teď možnosti, které nám nabízejí webové stránky, sociální sítě, sdělovací prostředky. Kdo se chce účastnit bohoslužeb alespoň virtuálně, vždycky něco najde.

S pomocí skupiny dobrovolníků se snažíme obsáhnout telefonicky nebo písemně mailem celý náš sbor. Jak se vám daří? Jak se cítíte? Zda něco potřebujete? Najednou jsme však zjistili, že k mnoha z vás nám chybějí kontakty. Telefonní linky byly zrušeny nebo se čísla změnila. Nemáme mailové adresy. O mnoha z vás vůbec nevíme. Tento zpravodaj je směrem k vám jedinou cestou. Ale, žel, poněkud jednosměrnou. Vyčítám si teď jako svou vinu, naši vinu, že jsme o udržování kontaktu s vámi lépe nepečovali. Jsme přece všichni součástí jednoho společenství. Stojíme o vás. Prosíme, ozvěte se nám.

Telefonické hovory s členy sboru, třeba i s těmi, s nimiž jsem se nikdy osobně nesetkal, byly pěkné, některé hovory byly neobyčejné, vzácné. Uvědomil jsem si, že jsme si možná dost nevážili toho času, kdy jsme měli možnost spolu mluvit tváří v tvář. Jako bychom si dost nevážili toho, že se setkáváme. Těch, s nimiž se vídáme. Kolikrát jsme nemluvili o podstatných věcech, neřekli, co máme skutečně na srdci, kolikrát jsme se zabývali malichernostmi, lpěli na zbytečnostech. Třeba nás tento čas přivede i k tomu, abychom byli více a opravdově spolu.

S nadějí, že Velikonocemi se vše mění, s pozdravem pokoje a s vděčností za všechny nové cesty, kterými šíříte naději a posilu víry. Pán Bůh vám žehnej.

Pavel Pokorný

*Vánoční
pohádka dětí –
Vůl a osel*

POKOJ VÁM!

VELIKONOČNÍ DOMÁCÍ BOHOSLUŽBY

Letos se k slavení velikonočních bohoslužeb společně v kostele nejspíš nebudeme moci sejít. Budeme mít určitě možnost účastnit se jich alespoň virtuálně, prostřednictvím internetu, sdělovacích prostředků. Anebo můžeme slavit Velikonoce v rodinném kruhu, což je ostatně původní a autentická podoba jejich slavení! Usedněte kolem stolu, domluvte se, kdo co přečte, troufnete si třeba i na společný zpěv, nejde přece o umělecký dojem. V programu níže najdete návrh více písní, můžete si vybrat podle toho, kterou znáte; zazpívat třeba jen výběr slok; pokud doma nemáte zpěvníky, můžete si stáhnout aplikaci Evangelický zpěvník. Předem se můžete také domluvit, zač chcete prosit v přímělné modlitbě a jak bude probíhat. Kdo jste sami, vezte, že přece sami nejste. Jsme spojeni jedním Duchem s Bohem i spolu navzájem.

Pozdrav

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi!
Amen.

Introit

„Nejpohrdanější zajisté a nejpovrženější byl z lidí, muž bolesti, a kterýž zkusil nemoci... on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl... raněn jest pro nepravosti naše... kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“ Iz 53,3–5

Modlitba

Pane Bože, věčný a svatý, slavíme Velikonoce. Svátek, který jsi nám daroval pro posilu naší víry. Letos ji zvlášť naléhavě potřebujeme. Svět je zasažen ranou pandemie, svět je vykojen. Nač jsme byli zvyklí, nač jsme samozřejmě spoléhali, nemusí platit, nemusí fungovat. A kam to všechno povede, nevíme. Vyznáváme svůj hřích, že málo spoléháme na tebe, na tvoji moc, na sílu Kristova Ducha. Spoléháme především na sebe, na své síly, svou obratnost, všelijaké strategie, a pak propadáme zoufalství, beznaději a úzkosti. Pane, pomoz. Promluv k nám i k druhým. Daruj nám víru, sešli nám právě nyní o Velikonocích Ducha Kristova, Ducha a moc toho, který byl ukřižován a vzkříšen. Amen.

Píseň

309 Lásku Syna Božího nebo 311 Kristus, příklad pokory nebo 320 Ó hlavo plná trýzně

Čtení z Písma svatého:

Evangelium podle Jana, 20,19–29 a zvláště tento verš: „...když byli... ze strachu... za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: Pokoj vám.“

Kázání

Dveře oddělují i spojují. Zavřené dveře oddělují prostor uvnitř od prostoru venku. Otevřené dveře umožňují procházet z jednoho prostoru do druhého.

Strach zavírá dveře. Někdy se jdu ještě večer přesvědčit, zda jsou vstupní dveře do domu dobře zamčeny. Párkrát se stalo, že jsem ráno zjistil, že bylo celou noc odemčeno. Měl jsem

z toho nepříjemný pocit. Co všechno se mohlo stát? Někdo mohl vniknout dovnitř, něco ukrást, nadělat škodu, někomu ublížit. Jednou před lety se stalo, že někdo vypáčil dveře násilím, prošel celým domem, pár věcí ukradl. Dlouho pak trvá, než se zase začnete cítit doma v bezpečí.

Velký strach zamyká dveře na deset západů. Venku hrozí nebezpečí. V těchto dnech zavíráme, zamykáme své dveře, protože venku hrozí nebezpečí nákazy. V přeneseném slova smyslu zavíráme dveře, když nekomunikujeme, bojíme se dát najevo svoje pocity, názory, postoje. Učedníci se v tu první velikonoční neděli zamkli, protože tam venku jim hrozilo nebezpečí zatčení, mučení, poprav. Ten strach nebyl nijak přehnaný. Vždyť k pronásledování křesťanů posléze došlo. Strach je přirozený, ochranný reflex. Jen je dobré taky uvažovat o tom, zda je přiměřený realitě. A k čemu ten strach vede. Zda se nenecháme strachem příliš určovat.

Ježíš přichází zavřenými dveřmi. Přesněji příběh říká, že „když byli... za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš...“ Co tím chce vyprávěč naznačit? Že ten Vzkříšený je jakýmsi netělesným zjevením? Nevrátil se do svého pozemského těla, je tělem duchovním? Anebo že je vzkříšený Pán, který překonává hranice hříchu a smrti, a s tím vůbec všechny hranice, které nás oddělují od Boha i od sebe navzájem? Nejspíš to znamená obojí a snad ještě něco víc, co mne teď ani nenapadá...

Míval jsem takové představy, že přicházející Ježíš ty zamčené dveře rozrazí. Anebo prorazí hliněnou zeď vedle dveří. Do uzavřené, ztemnělé místnosti, kde se choulí přikrčené, vystrašené postavičky učedníků, vtrhne světlo a čerstvý vzduch. Jako by Ježíš odhaloval, jak je ten strach učedníků zbytečný a jejich uzavřenost směšná, jak je jejich obrana chatrná. Teprve v těchto dnech mne napadá, že dveře možná zůstávají zavřeny. A přece je Ježíš uprostřed nich. Čtu v tomto čase pandemie ten příběh jinak – možná má Ježíš pro jejich strach pochopení. Pro náš strach. Přichází za nimi, je s nimi (je s námi?), ale dveře zůstávají zavřeny. Ježíš se nikam nevlamuje násilím, neděsí, nestrhává ochrannou roušku, oddělující od nebezpečného vnějšího světa. Ježíš chápe naše lidské slabosti a omezení. Nečiní nám násilí. Našemu strachu se nevysmívá.

A pak – doprostřed té husté atmosféry strachu a přikrčenosti – řekne Ježíš: „Pokoj vám.“ Právě slovo v pravý čas. Pokud mu ovšem můžeme věřit! Pokud má nějakou váhu. Je to v té době a v té společnosti běžný pozdrav. Něco jako: dobrý den, ahoj. Mohlo by to být slovo skutečného pokoje? Jen jestli to není slovo prázdné, falešně chlácholivé. Prorok Jeremjáš má zkušenost s těmi, kdo mluví rádi a hodně o pokoji v rozporu s realitou: „Od nejmenšího až po největšího všichni propadli chamtivosti, od proroka po kněze všichni klamou. Těžkou ránu mého lidu léčí lehkovážnými slovy: Pokoj, pokoj! – Ale žádný pokoj není.“ (Jr 6, 13–14). Jako vždy záleží na tom, kdo mluví, zda se mu dá věřit. A jaké jsou okolnosti toho slova, v jakých souvislostech zaznívá.

Ježíš řekne: „Pokoj vám.“ Ale tam venku se přece nic nemění! Nebezpečí trvá. Strach je nadále opodstatněný. Tak jakýpak pokoj? Není to iluze?

Příběh dále vypráví: „Když to řekl, ukázal jim ruce a bok.“ Ze souvislosti se dozvídáme, že na ruku má Ježíš rány po hřebecích a v boku ránu po bodnutí kopím. A ty rány jsou otevřeny. Na otevřené rány není hezký pohled. Jak zvláštní je tedy reakce: „Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.“ Jaký to dává smysl?

Zaradovali se, protože spatřili, že je to on, Ježíš. Podle těch ran ho bezpečně poznali. Zaradovali se, že ten Ukřížovaný byl vzkříšen. Zaradovali se, že život, který v něm byl, život, který Ježíš vždycky ztělesňoval, zvítězil nad smrtí. To, co Ježíš konal před ukřížováním, jak uzdravo-

val, křísil, kázal, to nebylo jeho popravou odstraněno, vymazáno, umlčeno. Jeho slovo, které mělo tehdy svou váhu a sílu, ji má nejspíš i teď. A proto: Pokoj vám! To asi něco znamená, když to říká právě on.

Proč však nepoznali, že je to on, podle tváře, tónu hlasu, gesta? Proč jsou tak charakteristické, tak výmluvné právě jeho rány?

Protože ty rány charakterizují, jaké povahy je Kristova moc, v čem je síla jeho pokoje. Jaky život vítězí nad smrtí, hříchem a přehnaným strachem. Do těch ran je vepsána láska, obět. Proto se tyhle smrtelné rány stávají znamením života. Dávají smysl, povzbuzují k otevřenosti. Ano, venku je pořád nebezpečno. Zlé povětrí. Ohrožení z různých stran. Nic z toho nemizí a není o nic menší. Ti, kdo věří Ježíšovu slovu, nepopírají realitu. Nemyslí si o sobě, že jsou nezranitelní. Vědí o zlu i o svém strachu. Jenom se tím zlem a strachem nenechají úplně paralyzovat. Kristův pokoj, Kristův duch osvobozují. S nimi přichází světlo a čerstvý vzduch. Ale bez násilí. Ty dveře otevřou učedníci sami svobodně zevnitř a vyjdou – teprve tehdy, až pochopí, že tam venku není jen zlo a nebezpečí, ale také ti, kdo čekají zvěst naděje. Teprve tehdy vycházíme ze své uzavřenosti, když nám vztahy blízkosti začnou dávat smysl navzdory riziku, které s sebou nesou. V těchto dnech vycházejí z bezpečí svých domovů ti, kdo vnímají potřeby a břemena druhých a kdo přijali za své poslání sloužit a pomáhat. Nehazardují zbytečně, ale plní poslání, ke kterému Kristus zve: „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás. . .“ A otvírají dveře, vybaveni tím, co od Krista přijímají: „Přijměte Ducha svatého.“ Amen.

Píseň

346 Buď tobě sláva nebo 667 Vítězi k počtě zpívejme

Přímluvná modlitba

Pane, v důvěře ve tvou moc a ve tvou lásku k celému stvoření svěřujeme ti své přímluvy a prosby: Pane, posiluj slabé a nemohoucí. . . Pane, daruj své církvi víru, která spoléhá na Kristovy rány. . . Pane. . .

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi, chléb náš vezdejší dej nám dnes, a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého, neboť tvé je království, i moc, i sláva, na věky, amen.

Poslání a požehnání

A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, nechť vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.

Píseň

334 Kristus Pán vstal z mrtvých nebo 662 Do země se skrývá nebo 703 Pokoj vám

MODLIT SE OTČE NÁŠ . . . . .

Jsme uzavřeni v karanténě. Většinou jsme doma, chodíme jen do práce, nakoupit nebo na procházku. Nesejdeme se v kostele. Jsme tak často sami i se svou vírou. A modlitbou.

V této situaci objevuji sílu modlitby Páně. Kolem mě je zmatek, v nouzi je celý svět. Jsem nesoustředěná. Jako by i modlitba tékala z místa na místo. O co mám prosit? Za koho? Na co právě zaměřit pozornost? Modlitba Páně shrnuje vše podstatné. Pomáhá víře k nadhledu. Zastavím se u jednotlivých částí.

Otče náš, který jsi v nebesích,

Někdo nám je blízký, jako je rodič. Jako nás drželi v náruči v dětství. A není to jen můj rodič, je náš společný, je stejně blízko mě jako dalším lidem. Proto se také v církvi můžeme oslovovat bratře a sestro.

Náš Bůh Otec je v nebesích. Vnímám nebesa jako místo nám sice nedostupné, ale zároveň nás obklopující. Nás všechny, celý svět. V této modlitbě Bohu v nebesích svěťuji nás všechny.

Ještě jednu jistotu vyjadřuji tímto oslovením Otce v nebesích: Náš svět se netočí v blízkosti studené černé díry. Je v Boží ruce. Je v tvé ruce, Bože.

Posvěť se jméno tvé.

Nechci žít ve světě, kde nic není svaté, kde mírou všeho je člověk, kde budu já sama rozhodovat, co je dobré a zlé. Prosím, Bože, buď v mém srdci, mých myšlenkách, v mém rozhodování, v mých plánech. Chci se podle tebe řídit. Prosím, aby tě poznávali a brali vážně i ostatní.

Přijď království tvé.

Přijď, buď s námi. Kéž se ve světě i ve mně prosazuje vliv tvůj, Pane Bože. Nevím, jak tvé království vypadá ani jak by se mělo projevat, ale věřím, že je pro nás dobré. O toto dobro prosím. Právě v době, kdy je na mnoha místech světa blízkého i vzdálenějšího hodně bolesti, nemocí a strachu, moje roztěkaná mysl s úlevou vyslovuje prosbu o příchod Božího království. Nevím, co by pro koho bylo dobré, o co prosit konkrétně. Prosím o Boží království pro celý tento bolavý svět.

Ve zpěvníku Svitá je píseň Přijď království tvé. Opakuje se tam tato prosba vícekrát jako refrén, do toho se recituje prosba, na jaká všechna místa aby Boží království přišlo. Na dně mých sil, mám-li všeho dost... přijď království tvé... vládne-li lež, vládne-li strach... přijď království tvé... mezi nemocné, mezi vězněné... přijď království tvé... do našich srdcí, do našich rukou... přijď království tvé...

Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

„Bůh neplní všechna naše přání, ale všechna svá zaslíbení.“ (D. Bonhoeffer)

Pán Bůh nás má rád. Chceme poznávat, co je dobré, co on chce. Chci to poznávat a řídit se tím.

Věřím, že se nemusí prosazovat jen vůle lidí a že nemusí mít navrch zlé síly, nemoci, katastrofy. Nakonec ani smrt nemá a nebude mít poslední slovo, věříme.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

Je dobře, že v modlitbě Páně je prosba i o to tělesné.

A nejen o chléb prosíme. Věříme, že i to ostatní, co k životu potřebujeme, je nějak od Pána Boha. Za to děkujeme. I za ruce, které ty mnohé vezdejší chleby dělají, děkujeme. A sami chceme chléb nabízet, dělit se, myslet na druhé. Prosíme o chléb nejen pro sebe, ale pro nás, nás všechny.

Prosíme o chléb dnešní, pro dnešek. O sílu pro dnešní den. Věřím, že pro zítřek dostaneme sílu zase novou. Nemusíme mít úzkost, co bude zítra.

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.

Viny nás tíží. Jako nepříjemně těžký kabát, nasáklý po dlouhém dešti. Své viny si uvědomujeme, je nám líto toho, co jsme udělali zle, prosíme o odpouštění. Zároveň sami musíme odpustit těm, kdo se provinili proti nám. Není to snadné. Ale můžeme tak dojít odlehčení, osvobození. Od modlitby pak vstáváme jiní. A nově vidíme i lidi kolem sebe.

Neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Prosíme, abychom dokázali vytrvat v dobrém, jít správným směrem, abychom se nenechali lákat ke zbytečnosti, nepravdě, zlu, abychom dokázali „říct ďáblu ne“.

Prosíme, ať ve světě zlo nevíteží. Zlo hlouposti, válek, nenávisti, nemocí. Sami nemáme moc svět zachránit. Tebe o to prosíme, Pane Bože.

Neboť tvé je království i moc i sláva na věky.

Modlitbu Páně na začátku i na konci rámuje vyhlášení, kdo je pro mě i nad světem Pánem a králem, kdo má nejvyšší moc, kdo bude mít poslední slovo. Je to Bůh, kdo je záruka věčnosti. Byl před mým začátkem a bude i po mé smrti. Věřím, že i umírat budu k němu.

Amen.

Tak to je, tak tomu i já věřím, proto se tak modlím.

Díky za slova modlitby.

Lenka Ridzoňová

KDYŽ JE KARANTÉNA . . . . .

Děti ani studenti nechodí do školy, učitelé také ne. Občas se všichni spojí na virtuální hodině, jinak děti většinou dělají svou práci samostatně.

V kostelech se nekonají bohoslužby. V mnoha rodinách jsme bohoslužby poslouchali v rozhlase nebo sledovali na internetu, někde jsme je připravili sami.

Přečtete si několik zpráv o tom, jak vypadá život v době karantény. Jednak v neděli, jednak ve všední den, když není škola.

NEDĚLE 15. 3.

Vít Pokorný

Poslední den před vyhlášením karantény jsem využil k tomu, že jsem začal číst Starý zákon, asi poprvé v životě souvisle. Od toho dne čtu zatím alespoň po kapitole ráno i večer. Říkám si, že teprve když přijde takhle velký zásah do každodenního života, člověk omezí svoji roztěkanost a dokáže se na něco souvisleji soustředit. Těší mě, že mi ta četba díky středoškovskému biblickému kurzu a biblickým hodinám „do sebe zapadá“ i že díky Bibli a Hospodinu nemusí člověk jen s obavami celé dny sledovat realitu „tady a teď“, ale může svou pozornost nasměrovat také jinač.

Jinak ale se samozřejmě těším na dobu, kdy se budeme moct opět scházet a slavit společně.

Paralelně s Bibli jsem v posledních dnech četl také Zweigovo *Svědomí proti násilí* a přitom jsem si vzpomněl na slova Moniky Žárské, že jako čeští evangelíci bychom měli být zvláště vděční za dědictví české reformace. Ve srovnání s jinými obdobími i s variantami vývoje, které mohly klidně nastat, si člověk znovu uvědomuje, že snášenlivá, liberální, otevřená střední cesta nebyla nikdy samozřejmá.

Knížkovi

To, co držím v ruce, je Bible. Četl jsem z ní verše a vybíral taky písničky. Když Eliáš začal řvát, tak šel do nedělní. Maminka učila v nedělní. Bohoslužba trvala 12 minut. Těším se zase do kostela. Josef

Samozřejmě, že Josífek si bohoslužby chystal už od soboty. Konečně měl příležitost dělat faráře, jak už si dlouho přeje. Já jsem bohoslužby strávila v nedělní škole s řvoucím Eliášem, který odmítal spolupracovat. Vypadalo to, že jsme probírali Křiky Eliášovy od Jana Amose Komenského...

Sama bych do tohoto času ocenila nějaké zamyšlení, text, kázání. O pokoji, který nám nabízí Ježíš, o důvěře a odevzdání do Božích rukou.

Pokoj nám všem. Eva, pondělí 16. 3.

Alena Gottwaldová

U nás neděle proběhla standardně. Vzali jsme si zpěvníky a v 9.25 si pustili bohoslužby *Pastoral Brothers* a prožili je společně se všemi, co je sledovali také.

Večer jsme se dívali na kázání od Martina ve dnu.

Koneckých:

Jak je vidět na obrázku, Alenka s vervou prvníáka přelouskala celé čtení i modlitbu. Postavila si za tím účelem kazatelnu a Adam na obrazovku za ní dal interiér střešovického kostela.

Když byly děti menší a nemohlo se jít do kostela, dělali jsme jej doma. A hlavně musela být sbírka.

Pěkný den. Anička

Lydie Roskovcová

Musím přiznat, že mne karanténa trochu vykolejila, protože rodinu, která bydlí v jednom domě a mohla by se docela dobře sejt k jakýmsi improvizovaným bohoslužbám, rozdělila docela hodně. Táňa s Ondřejem se vrátili ze služební cesty z Londýna a rozhodli se, že se raději s námi nebudou stýkat; pokud jsou sami nakaženi, aby to nepřenesli na nás...

A tak se Vláďa vypravil ke sv. Vojtěchu, kde byla mše v omezeném počtu, já jsem poslouchala Vltavu, kde mě zaujaly texty, připadající letos na neděli *Oculi*. S povděkem jsem si pak pročtena naše bohoslužby na webových stránkách. Zdálo se mi, že jak katolické texty, tak text kázání z Lukáše, který na tuhle neděli připadl, byly nějak zvlášť případné. Ale ono je to asi takhle vždycky, jen si to neuvědomujeme nebo nepřipouštíme.

Myslím na všechny, s nimiž jsem spojena ve střešovickém sboru. Pán Bůh nás všechny opatruj. Lydie

DNY VŠEDNÍ

Honza Doubrava

Je to divný. Snažím se učit, ale moc mi to nejde. Rád bych šel ven, ale není moc kam.

Jsme všichni doma, což je dobře.

A hlavně mi chybí kamarádi.

Dneska jsem byl venku poprvé v roušce a je to dost nepříjemný (hned se mi zadýchají brýle).

Mamka do nás cpe nějaký divný smíchaniny, o kterých si myslí že jsou zdravé (křen, česnek a med).

Ale uvědomil jsem si, jaké jsem měl vlastně štěstí, že můžu chodit odkudkoli kamkoli. Ale těším se, až to skončí.

Ester Nadrchalová

Můj den.

Vstávám v půl osmé, dám si snídani a jdu se učit. Práce do školy sice moc nemám, ale nějaká je. Většinou je to otrava, ale občas máme za úkol podívat se na video. Obědváme dohromady celá rodina; kolem půl jedné. Po obědě si čtu, jdu s bratry na trampolínu nebo kreslím či něco vyrábím. Nejvic se mi líbí večer. Pouštím si film nebo hraju na flétnu. Spát chodím v půl desáté.

Za odpovědi děkuje Lenka Ridzoňová

CO BUDE DÁL? . . . . .

Těžko se plánuje. Kdy zase lidé odhalí tvář, kdy půjdou děti do školy, kdy se zase sejdem na bohoslužbách. Co bude dál?

A my – mění a změní nás to, co se teď děje?

A co náš sbor?

Když něco chybí, více si uvědomíme, jak je to pro nás důležité. Lidské kontakty, stisk ruky, pohled do očí. V kostele dotek se sousedem v lavici. Víím, jak se jmenuje?

Uběhly tři týdny karantény. Ty tři týdny mi (mimo jiné) ukazují, že sbor žije dál. Pečujeme o sebe navzájem, zajímáme se. Lidé volají, píšou maily a ptají se, s čím by mohli pomoci. Kdo potřebuje nakoupit, komu by mohli něco nabídnout. Nákup, roušky, popovídání. Jiní lidé mi říkají, kdo se jim ozval, co nabídl, jak je potěšil. Seznamují se ti, kdo se dřív neznali. Objevujeme nové způsoby komunikace, více využíváme různé technické vymoženosti. Na dálku se tak konala například biblická hodina. Budeme připravovat chleby pro bezdomovce. Ne společně, jako jsme to dělávali s dětmi ve sboru, ale několik dobrovolníků připraví doma balíčky a jedním autem je pak svezeme na místo, kde jsou teď bezdomovci dočasně ubytováni.

V souvislosti s tím přemýšlím také, co bude dál ve středošovicím kostele, po prázdninách.

Je to něco přes rok, co jsem se rozhodla, že jako farář od letošního podzimu odejdu do sboru na Jarov v Praze 3. Tím se pro vás ve Střešovicích něco změní. Možná se vám bude stýskat, mně taky. Asi budu v něčem ve sboru chybět. Je to však šance, že se začnete účastnit různých činností, které doteď třeba dělal farář. Nebo vznikne něco nového. Ostatně mnohé z toho, co se ve sboru děje, nevyšlo z iniciativy farářů. Třeba pěvecký sbor, výtvarná dílna, vánoční pohádka. Dostavba. Dobře fungující nedělní škola... A mohla bych vyjmenovat plno dalšího, co ve sboru děláte.

V něčem to tak bude ještě víc „váš“ sbor. Protože jej budete více utvářet sami. Víc vám bude ležet na srdci. Možná se budete za něj i více modlit. Víc se budete dělit s druhými o své schopnosti, nápady, čas. Někdo další se třeba přidá k sborové diakonii. Nebo přibude někdo další k těm, kdo doteď občas přespávali s dětmi v kostele nebo připravovali přífarský tábor.

A dál tu bude váš farář Pavel Pokorný a staršovstvo. Mají o sbor starost, mají jej na starosti. Mají sbor rádi, leží jim na srdci. Stejně jako leží na srdci mnoha dalším.

Pravděpodobně i v celé církvi bude v budoucnu potřeba více aktivních laiků, faráři budou jen v některých sborech. Církve je primárně církev Páně. A zároveň církev nás všech. Ve sboru není hlavní farář.

Co bude dál? Kostel bude dál stát na kopci a dál se tady, dá-li Pán, bude scházet středošovicí sbor. Lidé, kteří sbor tvoří. Lidé, které nějak dala dohromady víra v Pána Boha. Lidé, totiž vy.

Těžko se nám teď plánuje. Cokoli.

Ráda čtu verš z žalmu: Já však, Hospodine, důvěřuji tobě, pravím: „Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou.“ (Žalm 31,15–16)

Lenka Ridzoňová

ZPRÁVA O ŽIVOTĚ STŘEŠOVICKÉHO SBORU V ROCE 2019

Bohoslužby jsou slavnost, na kterou se těšíme celý týden: od podání ruky, první písničky až po „střešovické“ posláni, které nám vyřizují děti. Těší nás dobré vztahy, radost, vděčnost, chuť dávat a pomáhat, ale i sdílet starosti a bolesti nejen v přímluvných modlitbách.

Staršovstvo se v průběhu roku 2019 věnovalo nejen běžným provozním záležitostem, ale i výhledu na život sboru v delší časové perspektivě, zvláště v souvislosti s odchodem sestry farářky Lenky Ridzoňové a s obsazením farářského místa od roku 2022. Sešlo se i ke dvěma mimořádným neformálním jednáním během letních prázdnin.

Začátkem roku 2019 sestra farářka Lenka Ridzoňová oznámila staršovstvu a sboru svůj úmysl kandidovat na místo farářky ve sboru Praha-Jarov. V lednu proběhla opakovaná volba obou našich farářů na tříleté funkční období 2019–2022. Jarovské staršovstvo si sestru farářku vybralo a naše staršovstvo vyhovělo její žádosti a souhlasilo s tím, že předčasně ukončí své povolání naším sborem. Sestra farářka Lenka Ridzoňová byla jarovským sborem zvolena a nastupuje tam do služby dnem 1. září 2020.

Staršovstvo si je vědomo, že Lenčin odchod bude pro nás velkou ztrátou. Zatím je mezi námi a koná svoji práci s láskou, ochotně a samozřejmě, a to nejen pro sbor, ale i jako členka seniorátního výboru. Děkujeme jí za to, že ve sboru vykonala mnoho užitečného. Se sestrou farářkou se rozloučíme a za její jedenáctiletou službu v našem sboru poděkujeme při bohoslužebném shromáždění v neděli 28. června.

Děkujeme také Pavlu Pokornému, který vedle plného nasazení pro sbor se ještě dokáže věnovat práci pro celou církev v odpovědné funkci v synodní radě. Jsme vděční, že oba naši faráři věrně tlumočí evangelium jako radostnou zvěst pokoje a lásky.

Návrh, abychom začali hledat pro sbor po odchodu Lenky Ridzoňové už teď druhého faráře, na prosincové schůzi staršovstva nebyl schválen. Na následující lednové schůzi staršovstvo rozhodlo, že začneme hledat sborovou sestru. Zároveň pracujeme na plánu sborové práce po září 2020. Počítáme v něm s rozšířením okruhu spolupracovníků nejen ze staršovstva, ale z celého sboru. Radujeme se z toho, že se nám daří nacházet ochotné i kvalifikované spolupracovníky a máme naději, že i nadále budeme živé, pestré společenství, v němž bude místo pro různá obdarování a různé typy zbožnosti. Nechtěli bychom nijak ubírat z toho dobrého, co se v našem sboru děje.

Staršovstvo vedlo také diskusi o obsazení farářského místa od 1. 8. 2022. Pavel Pokorný by rád kandidoval v opakované volbě na další tříleté období. Stávající staršovstvo se na své poslední schůzi usneslo, že začne hledat nového faráře už letos.

Svoje starosti a úvahy svěřujeme takto členům sboru a věříme, že s pomocí Boží projdeme společně složitým obdobím, které je před námi.

Děkujeme za vaši trpělivost a pochopení.

Práce na přípravě projektu dostavby se oproti původnímu předpokladu pozdržely. Jednání s uchazečem, který se umístil jako první v soutěži, začalo vážnout a nespělo k dohodě o konečné podobě studie. Nakonec v červnu staršovstvo rozhodlo spolupráci s kanceláří Schaufler – Roskovec ukončit a jednat dále s ateliérem Projektil. O tom, že sbor bere dostavbu vážně, svědčí to, že na konto Dostavba přišlo od členů sboru celkem již více než milión korun.

Chceme být sbor otevřený a přívětivý pro každého příchozího, 15. září se proto poprvé konalo na naší faře „Otevřeno“: Farní dvorek se proměnil v zahradní hospůdku s výtečnou obsluhou, hudební produkcí a skutečně bylo otevřeno dokořán všem, kdo šli okolo. Několik lidí se tak poprvé v životě ocitlo na půdě evangelického sboru. Nápad to byl úspěšný, takže v projektu „Otevřeno“ chceme pokračovat i letos.

Uvědomujeme si, že dobrá hospodářská situace a pohoda ve střešovickém sboru nejsou úplná samozřejmost a že to není ani tak výsledek kvalitní práce členů a vedení sboru, ale spíš a snad je to vůle Boží, a ta nás vede k ohlížení kolem sebe. Již několik let sledujeme sbor v Sedlci-Prčici. Rádi bychom naši pravidelnou finanční pomoc tomuto sboru rozšířili na opravdové partnerství, založené na osobních setkáních, společných zážitcích a sdílení starostí. A stojí přeče za to stokilometrovou silniční vzdálenost mezi našimi sbory občas překonat. Podobně nahlížíme na sbor kladenský, který je navíc náš soused: při setkání u nich v kostele jsme se dohodli, že budeme přemýšlet, jak si můžeme být navzájem užiteční a co může našemu sblížení napomoci.

V květnu 2019 byla skupina našich členů v holandském Oss. Partnerství, které trvá už přes 30 let, bude na popud holandských přátel letos ukončeno. Možnost pokračovat v kontaktu na individuální bázi však zůstane jistě otevřena.

Děkujeme všem členům střešovického sboru za podíl na tom, že tvoříme pěkné a soudržné společenství.

Tuto zprávu předkládáme sboru v naději, že budoucnost nezáleží ani tolik na našich plánech a vizích, ale na vůli Otce, Syna i Ducha, vůli, která je nekonečně dobrá.

Staršovstvo, březen 2020

ZPRÁVA O ČINNOSTI KOMISE DOSTAVBY PRO VSS PLÁNOVANÉ NA 22. 3. 2020

Statut

Staršovstvo na své červnové schůzi (6/2019): „uložilo komisi dostavby ukončit spolupráci s architektonickou kanceláří *Schaufler – Roskovec s.r.o.* a v dalších krocích vedoucích k realizaci dostavby pokračovat s architektonickou kanceláří *Projektíl* a s jejich koncepčním architektonickým návrhem *Varianta 1 (à la arch. Kozák)*. Toto usnesení vychází z doporučení komise dostavby a ze závěrů sborových debat o dostavbě, konaných ve dnech 24. 3. (VSS), 28. 5. a 16. 6. 2019.“

Komise pracuje ve složení:

Klára Vetterová – nástěnkářka

David Kupilík – zapisovatel

Jaromír Plíšek

Petr Posolda – zapisovatel

Patrik Pospíšil – předseda

Petr Ryšavý

Hlavní činnosti komise v roce 2019

- provedla revizi vítězných návrhů z hlediska splnění zadání
- vedla s projektanty diskusi o možných úpravách projektů vzhledem k plnění zadání
- pořádala setkání po bohoslužbách o návrzích dostavby
- ukončila spolupráci s AK *Schaufler – Roskovec s.r.o.*
- vstoupila do jednání s AK *Projektíl*
- předjedнала návrh *Projektílu* s odborem územního rozvoje Prahy 6

Předpoklad dalšího postupu práce komise v roce 2020

- projedná návrh *Projektílu* na odboru majetku, dopravy a životního prostředí ÚMČ Praha 6
- bude pokračovat ve vnitrosborové diskusi nad návrhem AK *Projektíl*, bude sbírat připomínky ke stávajícímu návrhu (je k dispozici na vyžádání u členů Komise)
- vypracuje zadání k dopracování studie pro AK *Projektíl*
- dopracovaná studie AK *Projektíl* bude prezentována staršovstvu a sboru (předpoklad 3Q 2020)
- zahájení přípravy projektové dokumentace pro povolovací řízení (konec 2020)

Sepsala KD

VÝŇATEK Z HOSPODÁŘSKÉ ZPRÁVY ZA ROK 2019

Střešovický sbor v roce 2019 hospodařil s přebytkem **161 212 Kč**. Celkové náklady činily **1 726 000 Kč** oproti **1 305 000 Kč** v roce 2018.

Zrekonstruovali jsme kotelnu a systém regulace vytápění kostela, máme nové ozvučení kostela. Celkem nás údržba a opravy budova stály **536 000 Kč**.

Sbor měl na konci roku finanční prostředky na účtech v bankách **2 718 000 Kč**.

V loňském roce jsme podpořili dílo Jeronýmovy Jednoty. Nasbírali jsme celkem **50 tis. Kč** a ze sborových prostředků jsme navíc poskytli JJ cca **76 tis. Kč**.

Dlouhodobě podporujeme sbor v Sedlci-Prčici. Na úhradu personálního fondu jsme jim opět přispěli částkou **30 tis. Kč**. Sboru v Jičíně jsme přispěli na opravu fary také částkou **30 tis. Kč**. Na stavbu mateřské školy a základní školy speciální Diakonie ČCE v Praze 4 jsme poskytli **100 tis. Kč**.

Z výnosu sbírek při koncertech Na kopci, realizovaných v uplynulém roce, jsme podpořili konkrétní diakonické projekty celkovou částkou **21 tis. Kč**.

Komentář k rozpočtu na rok 2020:

Rozpočet na rok 2020 navrhujeme jako vyrovnaný. Chtěli bychom poprosit členy sboru, aby i nadále pamatovali především na salár, jehož mírným zvýšením na **1 milion Kč** chceme v letošním roce pokrýt rostoucí odvody na repartice a personální fond, příspěvek na bydlení pro sestru farářku Ridzoňovou a mzdy pro uklízečku, kostelníka a sborovou sestru.

Ve sborových výdajích plánujeme zateplení stropu kostela, přípravu opravy fasády kostela, dokončení retence dešťové vody.

Budeme pokračovat v přípravě projektu dostavby v hodnotě **300 tis. Kč**, hrazených z fondu dostavby v naději, že do tohoto fondu budete dále ochotně přispívat.

Chceme i nadále pomáhat sboru v Sedlci-Prčici s úhradou personálního fondu ve výši **50 tis. Kč**. Do seniorátního fondu solidarity sborů přispějeme **80 tis. Kč**.

Staršovstvo předkládá tato strohá čísla s prosbou o důvěru a s nadějí, že společenství střešovického sboru bude láskyplný a vřelý prostor pro všechny domácí i přichozí odjinud.

Návrh usnesení pro sborové shromáždění:

Staršovstvo střešovického sboru navrhuje sborovému shromáždění přijmout následující usnesení:

1. Sborové shromáždění schvaluje výsledky hospodaření sboru za rok 2019.
2. Sborové shromáždění schvaluje rozdělení přebytku hospodaření sboru za rok 2019 takto:

Přebytek hospodaření 2019

161 212 Kč

50%	Fond dostavby	61 212 Kč
	FS ČCE Sedlec-Prčice – personální fond	50 000 Kč
	Jeronýmova jednota	50 000 Kč

3. Sborové shromáždění schvaluje rozpočet střešovického sboru na rok 2020.

Staršovstvo střešovického sboru, 4. března 2020

MÍSTO MEDIKA HUTNÍKEM

ROZHOVOR S IVANEM KUDĚLKOU

V našem sboru málo lidí ví, odkud pocházíte. Mohl byste říct pár slov o své rodné vsi a o tom, čemu se věnovala vaše rodina?

Narodil jsem se 1. června 1932. V mých rodinných Hodslavicích bylo tehdy zhruba padesát rodin Kudělků, takže na Kudělkou se v Hodslavicích nedoptáte. Proto měla každá rodina přezdívku, třeba u nás se říkalo U Poslů.

Otec původně pracoval v Novém Jičíně v dnešním Tonaku, v té době to ovšem byla německá kloboučnická firma. Dělal tam v jednom oddělení nepracujícího předáka. Nemohli jsme si vyskakovat, žádné velké výdělky v kloboučnictví nebyly, i když otec měl na starosti 40 lidí. Němečtí kolegové mu místo záviděli a skoro všichni byli pro připojení k Říši.

Po návratu z mobilizace otec o místo přišel, přeřadili ho na místo dělníka, tam se mu ale nedařilo a onemocněl. Velmi dobrý a slušný německý lékař mu poradil, aby nechal továrny a věnoval se zemědělství. Vlastnili jsme dva hektary pole, otec si pronajal další tři hektary od fojtství, takže jsme za války obhospodařovali pět hektarů. Pěstovali jsme trávu na semeno, což bylo požehnání, poněvadž se za to velmi dobře platilo. Navíc jsme si přivydělávali chovem dobytka. Ve Valašském Meziříčí, 9 km od Hodslavic, se konaly dobytčí trhy, otec tam kupoval dobytčata a vepře, vždy je vykrmil a pak prodal řezníkovi.

Jak vypadalo vaše dětství?

Zhruba od sedmi let jsem musel pomáhat na poli. Pracovní sílu se sice v té době sehnat dalo, ale já si moc volného času neužil. Když se ale přece jen nějaká volná chvíle naskytla, s otcem jsme v neděli chodili na procházky, s kamarády jsme zase pozorovali vlaky. Kolem Hodslavic totiž tehdy vedly dvě železniční tratě.

Nejnámějším hodslavickým rodákem je Palacký, váš vzdálený příbuzný. Žili v době, kdy jste vyrůstal, ve vesnici na něj vzpomínky?

Palackého si už nikdo živě nepamatoval. V Hodslavicích se sice zastavil naposledy krátce před smrtí, ale zvlášť silný kontakt se svým rodištěm neudržel. Dnes vzpomínku na Palackého udržuje muzeum v jeho rodném domku.

Vzpomněl byste si na nějakou věc, která byla za vašeho dětství úplně jiná než dnes?

Zajímavé je, že největší špička v obchodě s potravinami bývala v neděli dopoledne, protože tatíci nosili v sobotu výplatu a maminky mohly v neděli nakupovat. V obci s 2000 obyvateli jsme měli asi šest obchodů. Naše rodina kupovala hlavně cukr, sůl, zápalky a také petrolej, elektřinu jsme si totiž dali zavést až v zimě roku 1939.

Jídlo muselo být ve válečných letech velmi skromné... Co se u vás vařilo a jedlo nejčastěji?

Až do svých 18 let, kdy jsem šel na vysokou školu, jsem denně snídal bílou kávu se suchým chlebem, ale do sytosti. K večeři jsme mívali brambory maštěné špekem nebo s cibulkou, osmaženou na másle, k tomu se pilo mléko. Hodně se vařily omáčky – cibulová, rajská, ko-prová... – a chlupaté knedlíky. Ale hlavně: díky tomu, že jsme měli pole, hlad jsem nikdy neměl.

Hodslavice platí za tradičně spíše evangelickou obec, ale ne výhradně. Jak fungovalo soužití s katolíky?

Katolíků bylo méně než evangelíků, asi v poměru 2:3. Sousedské vztahy byly ale bezvadné. Třeba moje babička pracovala v lese se sousedkou, která platila za velkou katoličku, a velmi se kamarádily; o víře se nebavily. Ale běda, kdyby si chtěl evangelík namluvit katoličku nebo naopak, to by bylo zle! Smíšená manželství se ve vesnici našla, mám však dojem, že všechna měla nějaké problémy.

Utkvěly vám nějaké zajímavé detaily, týkající se evangelické komunity?

Evangelický farář v Hodslavicích se jmenoval Hugo Krause a byl Němec. Povídalo se, že káže pro Němce, ale otec říkal, že kdyby takto kázal Čech, zavřeli by ho. Každopádně nebyl fanatik, nikomu za války neublížil, některým lidem dokonce pomohl. Jeden příklad za všechny: Docházela k němu jako hospodyně jedna svobodná žena a proslýchalo se, že její synovec byl u partyzánů a na faře jej jako raněného ošetřovali.

Češi po válce faráři Krausemu ublížili. Ironií osudu ho pronásledovali ti, kteří mu za války podlézali. Obvinili ho a zatkli večer 6. května, tentýž den, kdy vesnici osvobodila Rudá armáda. Lidový soud v Novém Jičíně ho odsoudil na dva roky, což byl v té době nízký trest. Já si to vykládám tak, že mu nic nedokázali. Pro nemoc byl pak Krause předčasně propuštěn a dožil v evangelickém domově důchodců v Sobotíně. Naposledy jsme se potkali, když mi bylo 13. Byl tehdy po propuštění z vězení a viděl jsem na něm, že má strach. Dodnes je mi ho líto.

Hodslavicemi procházela důležitá silnice Opava–Zlín. Jak jste prožívali okamžiky jako mobilizace, Mnichov a obsazení německou armádou?

Můj otec byl četař v záloze, u pluku byl vyhlášený voják. V den mobilizace mě brzy ráno vzbudili. Byly u nás obě babičky. Ženské brečely, otec si balil dřevěný vojenský kufr. Doprovázeli jsme ho na nádraží, které se nacházelo v lese, nejméně půl hodiny cesty od našeho domu. Otec sloužil ve strážní četě a pomáhal hlídat trať z Valašského Meziříčí.

Mnichovská dohoda se nás dotkla velmi citelně. Podle první verze procházela hranice středem vesnice, po dvou týdnech se ale na základě úpravy posunula. Ve stejnou dobu jsme pozorovali ústup československé armády. Pozoroval jsem transporty a ti chlapi fakt brečeli. Jeden z nich mi z koňského povozu hodil kovovou píšťalku s kuličkou.

Neméně smutný den byl 15. březen. Projelo přes nás nespočet vojenských vozidel, jezdila celý den. Rodiče mě nepustili do školy, protože bych se tam stejně ani nedostal: silnice byla přecpána německými auty.

Asi pět měsíců nato jela auta opačným směrem – to když se Němci připravovali k napadení Polska. S jedním kamarádem jsme si už za první republiky zapisovali poznávací značky. V srpnu 1939 jich bylo tolik, že jeden se díval a diktoval, druhý zapisoval. Jakmile to otec viděl, papíry nám sebral a spálil, aby nás někdo nenařkl ze špionáže.

A jak potom vypadalo osvobození Hodslavic?

Na jaře 1945 pod naší vrbou a sousedovým kaštanem si Němci udělali opravárenské dílny na auta, 5. května se dílny odstěhovaly a v tu chvíli jsme měli na dvoře deset koní a německých vojáků. Byli to Slezané. Chovali jsme ovci a dvě jehňata a já se velmi bál, že nám je seberou. Oni si totiž dvě podobná jehňata přinesli a matka jim je musela upéct.

Jízda zmizela před polednem 6. května. Kolem druhé hodiny přes vesnici přeletělo pár dělostřeleckých granátů, kolem sedmé hodiny se spustil boj, trvalo to asi hodinu. Pak pro nás přišel soused a říkal: „Sousedi, žijete? Jsou tu Rusi!“

Jako první rudoarmějec se u nás ukázal mladý malý Rus, říkal, že je učitel. Maminka mu dala chleba a žebra z jehňat, která zbyla po Němcích.

V době komunistického převratu vám bylo patnáct. Vnímal jste to jako velký předěl?

Život před únorem a po něm byl rozdíl. Třeba v roce 1947 jsme měli senzační majáles. Učili jsme se angličtinu, naši angličtináři pořádali anglické čaje o páté. To všechno s únorem skončilo. Náš učitel filosofie rychle převlékl kabát a my se ho na hodině zeptali, jaký má být charakter. On odpověděl: „Pružný.“

Na vysoké škole jste vystudoval hutnictví, původně jste se však chtěl stát lékařem. Jak se to stalo?

Maturoval jsem v roce 1950 a přihlásil jsem se do Olomouce na medicínu. Co se dělo pak, je jasný příklad manipulace. V polovině června jsem od svazácké organizace dostal dopis, že by bylo vhodné, abych se jako uchazeč o studium medicíny v srpnu zúčastnil stavby mládeže v Třinci. To jsem také učinil. V Třinci je luterský sbor, chtěl jsem tam zajít na bohoslužby a k tomu jsem se musel dovolit vedení. U pohovoru v Olomouci jsem potom dostal otázku, co mi dalo náboženství. Odpověděl jsem, že jsem z vesnice se silnou protestantskou tradicí, které se držím. Pak jsem dostal dopis, kde se psalo, že jsem pro nedostatečné předpoklady pro studium medicíny nebyl přijat, ale že mé dokumenty poslali na Vysokou školu báňskou do Ostravy a že se tam mohu do tří dnů dostavit k zápisu na obor hutnictví. Neváhal jsem a dal se zapsat.

Jak se postupem let měnil váš pohled na politiku, Stranu, režim?

Kvůli svému původu jsem měl a dodnes mám levicové smýšlení. Už jako student jsem ale věděl, o co v komunismu kráčí, a říkal jsem si, že nikdy do Strany nevstoupím. Po škole jsem pracoval jako odborný asistent, po dvou letech jsem se ale vydal na praxi do Třince. Tam mi členství nabídli a já jsem se vymluvil. Přesto jsem musel chodit na schůze, a tak jsem si řekl, že kdybych u komunistů byl, mohl bych na schůzích aspoň mluvit. Když mi tedy členství nabídli znovu, přijal jsem. Žilo se mi pak lépe a bral jsem členství jako nutné zlo.

Dotkly se vás nějak prověrky po roce 1968?

Povolali mě do závodu, kde už byly prověrky hotové, a já jsem měl zamávat s těmi, kdo neprošli. Já z toho byl dva měsíce nemocný, až jsem za pomoci svého náměstka vymyslel, co s těmi lidmi udělám. V závodě zůstali, nanejvýš jsem jim snížil platovou třídu. Výbor se nažral, odsouhlasil to – a koza zůstala celá.

V hutnictví jste na různých pozicích a v různých provozech působil až do roku 1976, kdy jste z ředitelské funkce odešel do funkce v MNV – dnes by se řeklo starosta – v Jeseníku. Jaká to byla zkušenost?

Myslím, že v Jeseníku se za těch osm a půl let podařilo odvést spoustu práce. Nebylo to ale vždycky jednoduché – ve městě bydleli rodiče jednoho tajemníka komunistické strany v okresu Bruntál, čtyři členové jejich okresního výboru, tajemník krajského výboru a přibližně 12 starých komunistů. Všichni si mysleli, že mi do toho mohou mluvit, a hlavně chtěli výhody. Třeba rodiče okresního tajemníka měli dům ve společném vlastnictví s jedním opravářem psacích strojů, navrhli mi stoh stížností a čekali, že věc vyřídím v jejich prospěch.

V práci pro město se ale podařilo zvládnout některé i dost zapeklité výzvy. Jednou jsme například řešili akutní nedostatek vody, měli jsme zhruba půl roku dispozici jen 50 % potřeby. Když se mě lidé ptali, musel jsem jim po pravdě odpovídat, že voda bude, až naprší. Rozhodli jsme se snížit spotřebu tak, že jsme pouštěli teplou vodu až ve chvíli, kdy byl plný vodojem, nejvíc se totiž vyplývalo na teplé vodě. Na jedné schůzi se nějaká paní ptala, kdo o dodávkách teplé vody rozhoduje, že jednou teče, jindy ne. Tak jsem povstal a řekl jsem, že já.

Připomněl byste i nějaký detail, který by nepamětníci v žádném psaném archivu nenašli?

Hodně dobrých odborníků bylo za normalizace vyškrtáno nebo vyloučeno z KSČ. Do příslušné komise jsme je v Jeseníku nemohli vzít, ale soukromě jsme se s nimi radili. Byli to lidé schopní, město měli rádi a povyrostli, když jsme za nimi přišli. Byli rádi, že můžou pomoci.

Připravil Vít Pokorný

Joel Pokorný a Ivan Kudělka na setkání pátečníků

JAK A NA CO MŮŽETE PŘISPĚT . . . . .

Milí bratři, milé sestry, přátelé, jedním z mnoha nemilých důsledků současného nouzového stavu také je, že nám chybějí nedělní chrámové sbírky. V tomto období jsme plánovali věnovat:

– jednu sbírku na podporu Diakonie – jako součást postní sbírky, určené na podporu komunitního centra v Libanonu, které poskytuje služby zvláště uprchlíkům ze Sýrie

– jednu sbírku na podporu církevního tisku – hradí se z ní výtisky pro věznice, pro knihovny apod.

– sbírku na velikonoční neděli na Hlavní dar lásky, z něhož se hradí větší oprava či výstavba kostela nebo modlitebny, letos je určena pro kostel v Hranicích na Moravě

– další dary na dílo Jeronýmovy jednoty, která pomáhá sborům naší církve s opravami, případně stavbami kostelů, modliteben, far a varhan.

Níže najdete rozpis variabilních symbolů a termínů pro uzavírání zmíněných sbírek. Kromě těchto účelových sbírek a darů bývají některé chrámové sbírky věnovány na potřeby našeho sboru. Prosíme, pamatujte na jejich výpadek v rozpočtu, když budete platit salár nebo dávat dary. Děkujeme!

A ještě jedna prosba: Suma peněz, které jsou uloženy na účtu našeho „sociálního fondu“, se tenčí. Čas od času tyto peníze darujeme nebo půjčujeme někomu, kdo je v nouzi, vícekrát už někomu opravdu pomohly. Bylo by tedy velmi potřebné, kdyby na účtu zase přibyly. Prosíme vás proto, abyste při svých rozvahách, kolik peněz a kam odevzdat, mysleli i na tento fond. Sociální fond má samostatný účet č. 2500653381/2010.

Velice vám děkujeme.

Číslo sborového účtu je: 2000275839/2010

Variabilní symbol (vyjadřuje účel)

postní sbírka Diakonie 3247 (do Velikonoc)

sbírka na tisk 110 (do Velikonoc)

sbírka na Hlavní dar lásky 200 (do 20. dubna)

Jeronýmova jednota 911 (do 20. května)

salár 684

varhany (údržba, opravy) 682 007

fond oprav 682 008

sborová diakonie 682 011

Fond dostavby má účet č. 2600120515 / 2010

(účty jsou vedeny u Fio banky)

Salár je dobrovolný příspěvek člena církve; doporučená výše je 5 % celoročních čistých příjmů; doporučený způsob úhrady je měsíční (nebo čtvrtletní) trvalý příkaz z bankovního účtu.

Specifický symbol (není nutný, napomáhá však identifikaci dárce) – použijte své osobní číslo (pod kterým jste evidováni jakožto členové našeho sboru); toto osobní číslo najdete na titulní straně velkého Evangelíka na adrese vedle svého jména; také vám je na požádání sdělí bratr farář Pokorný (tel. 224312107 nebo 731314689, e-mail stresovice@evangnet.cz). Upozorňujeme ty, kdo měli osobní číslo vyšší než 100 000, že jim bylo přiděleno číslo nové, lépe odpovídající počtu členů našeho sboru.

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM SE NYNÍ NEKONÁ

Letos na jaře je totiž všechno jinak...

Z důvodu epidemie koronaviru se nescházíme a zatím nevíme, kdy se zase scházet začneme. Jsme spojeni jen telefony a internetem. Aktuální situaci sledujte na našich sborových webových stránkách nebo volejte na faru.

Výroční sborové shromáždění s plánovanou volbou staršovstva jsme byli nuceni odložit. Bude svoláno, až nám to okolnosti umožní. Nový termín oznámíme všem členům sboru minimálně 14 dní předem.

O Velikonocích se pravděpodobně ještě nebudeme moci sejít.

Kdyby ano, budou bohoslužby na Zelený čtvrtek v 19 hodin, na Velký pátek a Boží hod velikonoční ráno v 9:30. Určitě budou bohoslužby na webu. A také v televizi.

Nejistá je také Noc kostelů. Plánována je na pátek 5. června.

Sledujte program na stránkách sboru nebo na speciálním webu Noci kostelů:

<http://www.nockostelu.cz/>.

POZVÁNÍ NA LÉTO

Putování mládeže české, německé a rumunské se uskuteční od 15. do 25. července 2020. Letos pojedeme do Německa.

Letní tábor

Pro školní děti chystáme sborový tábor ve Strměchách u Pelhřimova od 26. července do 2. srpna.

CELOCÍRKEVNÍ POZVÁNÍ

Naše církve nabízí různé letní pobyty, tábory a rekreace, podívejte se zde:

<https://prihlasky.srcce.cz/akce>, <http://es-chotebor.evangnet.cz>

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00

Telefon fary a faráře Pavla Pokorného 224 312 107, 731 314 689

farářky Lenky Ridzoňové 222 361 121, 605 081 279

kurátora Tomáše Fendrycha 725 594 400

e-mail sboru: stresovice@evangnet.cz

sborové stránky: <http://evangelik.cz>

Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.